

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1367-ҳадис

1367/3321 – وَعَنْهُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: عُفِرَ لِامْرَأَةٍ

مُومِسَةٍ، مَرَّتْ بِكَلْبٍ عَلَى رَأْسِ كَبِيٍّ يَلْهَثُ، قَدْ كَادَ يَفْتُلُهُ الْعَطَشُ، فَتَزَعَّتْ حُقَّهَا، فَأَوْثَقَتْهُ

بِحِمَارِهَا، فَتَزَعَّتْ لَهُ مِنَ الْمَاءِ، فَعُفِرَ لَهَا بِذَلِكَ.

1367.3321. Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам дедилар: **«Бир фоҳиша аёл мағфират қилинди: у қудуқ бошида ташналикдан ўлаёзган, тилини осилтириб турган итнинг олдидан ўтиб қолди. Шунда (аёл) маҳсисини ечди-да, рўмолига маҳкам боғлаб, унга (итга) сув тортиб чиқариб берди. Ана шу сабабдан у мағфират қилинди».**

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI